

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικτῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Φεβρουαρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 12

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δὲν τὸν βλέπεις πῶς τρώει; Κἀθεταί, μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια, ἓνα μίλλι μακριὰ ἀπ' τὸ τραπέζι... Ἐργάτης τελοσπάντων, τί περιμένεις;..

Ἡ Ἰδα ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἔκλαψε. Ναί, αὐτὰ ὅλα τὰδλεπε κι' ἐκείνη. Ὁ Τζάκ δὲν εἶχε καθόλου «τρόπους». Ἀλλὰ ποιὸς ἐφταιγε; Ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι δὲν τὸν εἶχαν πετάξει στὸ βράθρο;

— Στάσου, τῆς εἶπε ὁ Νταρζαντόν, μιὰ ἰδέα: Ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατος ἀκόμα γιὰ νὰ ξαναπιάσῃ τὴν ἐργασία του, δὲν τὸν στέλνουμε νὰ δυναμώσῃ στὸ Ἐτιόλ;.. Ἀς μείνῃ ἐκεῖ λίγον καιρό... Ἀς φροντίσῃ νὰ νοικιάσῃ καὶ τὸ «Parva domus» πού μᾶς ἔμεινε στὴ ράχη... Θὰ τοῦ στέλνουμε λίγα χρήματα, διὰ χρειάζεται... Ἡ ἔξοχὴ θὰ τὸν ὠφελήσῃ.

— Ναί, ναί, ὦρατα! φώναξε κατενθουσιασμένη ἡ Ἰδα.

Δὲν μπορούσε νὰ βρεθῇ καλύτερὴ ἐξοικονόμηση σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη περίστασι, καὶ γιὰ τὸ καίμενο τὸ παιδί, καὶ γιὰ τὴ μητέρα του, καὶ γιὰ τὸν πατριό του. Κι' εὐθὺς ἀποφάσισε νὰ πᾶ τὴν ἐπομένη καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ γιό της στὶς Καστανούλες.

* * *

Ἐφθασαν ἐκεῖ ἓνα πρωινὸ φθινοπωριάτικο, γλυκὸ, ἡλιοπερίχυτο, πού κελαιδοῦσαν ἄφθονα πουλιά, πού θροῦσαν πεσμένα φύλλα κι' ὁ ἀέρας μύριζε ἀπὸ ξερὸ χόρτο κι' ὄριμους καρπούς.

Τὰ μονοπάτια τοῦ δάσους, μισοφώτιστα, σπαρμένα με κίτρινα λουλούδια, σιωπηλά, ἤσυχα, ὀδηγοῦσαν στὰ γυμνά καὶ ξέφωτα πλατώματα. Ὁ Τζάκ ἐγνώριζε ὅλ' αὐτὰ τὰ δρομάκια. Μόλις πάτησε καὶ τὸ πόδι του, ξαναγύρισε στὰ πιδ εὐτυχημένα χρόνια τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, τότε πού ζοῦσε μέσα στὴν καλὴ, τὴ γλυκειὰ κι' ἀδολή

Φύση. Μὰ κι' αὐτὴ λὲς καὶ τὸν γνώρισε, καὶ τὸν ἔκραξε, καὶ τὸν δέχθηκε με χαρὰ. Βαθιά στὴν ψυχὴ του, ὁ Τζάκ ἀκουγε σὰ μιὰ φωνὴ πού τοῦ ἔλεγε: «Ἐλα σὲ μένα, καίμενο παιδί, ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου. Θὰ σὲ ζωογονήσω, θὰ σὲ γιαιτρέψω. Ἐχω βάλαμα γιὰ κάθε πληγὴ· κι' ὅποιος τὰ γυρεύει ἀπὸ μένα, εἶναι κιόλα γιαιτρεμένος!»



«Ἐκάννιζε τὴν πίπα του δίπλα στὸ δασοφύλακα...» (Σελ. 102, στ. α')

Τριγύριζε σ' ὅλες τὶς κάμαρες, σ' ὅλες τὶς γωνιές, μαζεύοντας ἀναμνήσεις. Ἀ, τί γαλήνη, τί ἀνάπνοση! Ποτέ, ποτέ ἡ χρυσὴ ἐπιγραφή τῆς ἐμπορτικῆς δὲν φάνηκε πιδ ταιριαστή:

Μικρὸ σπίτι, μεγάλη ἡσυχία.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α'.

Κι' ἡ Σεσίλη ἔχει μεγαλώσει

— Μ' αὐτὸ εἶναι δυσφήμισις! Ἐχεις τὸ δικαίωμα νὰ καταγγείλῃς αὐτὸν τὸν ἄθλιο Χίρς!.. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μᾶφήσῃ πάντε ὁλόκληρα χρόνια μετὴν ἰδέα πὺς ὁ φίλος μου Τζάκ ἦταν ἓνας κλέφτης!.. Τὸ μασκαρά, ἦρθε ξεπίτηδες γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν εἰδηση· ἔπρεπε ὅμως νὰ ξανάλθῃ καὶ νὰ τὴ διαψεύσῃ, ἀφοῦ ἡ ἀθωότη σου ἀναγνωρίσθηκε καὶ πιστοποιήθηκε μετέτοιον τρόπο. Γιὰ, γιὰ νὰ ἰδῶ πάλι τὸ βιδιλιό σου...

— Ὅποτε, κύριε Ριδάλ... —

— Ἀ, μὰ εἰν' ἐξοχο! Δὲν μπορούσε νὰ ἐπανορθωθῇ καλύτερα μιὰ ἀθέλητη ἀδικία. Αὐτὸς ὁ διευθυντῆς σου εἶναι λαμπρὸς ἀνθρωπὸς!.. Φύλαξέ το... Ἀ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Γιατὶ δὲν ξέρεις πόσο πονοῦσα νὰ συλλογιέμαι πὺς ὁ μαθητῆς μου βγήκε παλιόπαιδο!.. Καὶ ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸ ἀκόμα θάμεινα μ' αὐτὴ τὴν πλάνη, ἀν δὲν σὲ συναν-

τοῦσα κατὰ τύχη στοῦ κύρ-Μιχάλη!..

Πραγματικῶς, στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα ὁ γιαιτρὸς Ριδάλ εἶχε ξαναβρεῖ τὸν παλιό του φίλο. Γιατὶ δέκα μέρες πού εἶχε στὶς Καστανούλες, ὁ Τζάκ ζοῦσε σὰ μαγεμένος ἀπὸ τὴ γαλήνη τῆς φύσης, ἀπὸ τὴ γλύκα τοῦ φθινοπωριάτικου ἡλίου, καὶ δὲν ἔδωκε ἀπὸ τὸ σπῖτι του παρὰ γιὰ νὰ χωθῇ στὸ δάσος πού τὸν τραβοῦσε. Τὰ δέντρα τοῦ ἔδιναν ἀπ' τὸ χυμὸ τους, ἡ γῆ ἀπ' τὸ σφρίγος της καὶ, καμμιά φορὰ, καθὼς κουνούσε τὸ μέτωπό του γιὰ νὰ ξυπνήσῃ μέσα τὴ σκέψη, τοῦ φανόταν πὺς τοῦφευγε λίγο-λίγο ἡ ἀσχήμια τοῦ ἀρρωστοῦ ἐργάτη κάτω ἀπ' τὸν βαθύ, τὸν καθαρό καὶ χρυσογάλανο ἐκεῖνον οὐρανό...

Οἱ μόναι ἀνθρώποι πού σχετιζόταν τώρα στὴν ἐξοχή, ἦταν ὁ κύρ-Μιχάλης κι' ἡ κυρὰ-Παγώνα, πάντα γι' αὐτὸν

καλοθύμητοι. Η γυναίκα του θύμιζε τη μητέρα του, που την είχε όπηρετήσει τόσο καιρό με πίστη κι' αφοσίωση. Ο άντρας πάλι, ο αγαθός γίγαντας, σιγής, σκεπτικός, απορροφημένος σ' αβύσσους μέσα στη βλάστηση του δάσους, του θύμιζε όλους εκείνους τους μαγευτικούς και τονωτικούς περιπάτους που είχε κάνει μαζί του σ' αν ήταν μικρός. Ξαναζούσε τα παιδικά του χρόνια με τους δυο αδελφούς ερμηίτες. Η κυρά-Παχιάνα του αγόραζε το ψωμί του, το κρέας του, το βούτυρο του και συχνά, όταν βαριόταν να γυρίσει στις Καστανούλες, μαγεύερε μόνος του, στη γωνιά τους, κανένα πρόχειρο φαί. Καθόταν εκεί σ' ένα πάγκο, μπροστά στην πόρτα, κι' εκάπνιζε την πίπα του δίπλα στο δασοφύλακα. Οι άνθρωποι αυτοί δεν του έκαναν ποτέ ερωτήσεις. Μά και μόνο που τον έδλεπε έτσι αδύνατο, έτσι ψηλό, με τα μάγουλά του φλογόκοκκινα, ο κύρ-Μιχάλης κουνούσε το κεφάλι θλιβερά, όπως σ' αν έδλεπε στο δάσος κανένα δέντρο αρρωστημένο από περάσιτα...

Την ημέρα εκείνη, φθάνοντας στο σπίτι, ο Τζάν βρήκε το δασοφύλακα κρεδατωμένο από όξεια προσβολή αρθριτικών ρευματισμών, που μιαν δυο φορές το χρόνο έρριχναν κάτω αυτόν τον κολοσσό σ' αν κεραυνόπληκτο πλατάνι. Ορθιος στο προσκεφάλι του, ένας ανθρωπάκος με μακριά ρεδιγκότα, που οι τσέπες της ξεχειλίζουν από έφημερίδες και βιβλία, στεκόταν ξεσκουφωτός κι' ανάμαλλος. Ήταν ο γέρο-Ριβάλ.

Στην αρχή στενοχωρήθηκαν κι' οι δυο. Ο Τζάν ντρεπόταν μπροστά στο γιατρό, που του είχε θυμηθεί τις κακές γι' αυτόν προφητείες... Ο κ. Ριβάλ πάλι, με την ιδέα πως είχε μπροστά του έναν κλέφτη, έμενε ψυχρός. Μ' δ' αὐτά, η αδυναμία του ψηλόσωμου παλικαριού τον συγκίνησε. Βγήκαν μαζί, γύρισαν κουδεντιάζοντας από τα πράσινα δρομάκια του δάσους και, από δρόμο σε δρόμο, από λόγο σε λόγο, έφτασαν ως την άκροδασιά κι' ως την εξέγηση.

Α, τη χαρά, το θρίαμβο του γέρο-Ριβάλ! Διάβαζε και ξαναδιάβαζε τη σελίδα εκείνη από το βιβλιόριο του έργατή, όπου ο διευθυντής των σιδηρουργείων του Ίντρε πιστοποιούσε πως ο Τζάν είχε κατηγορηθεί τότε άδικα.

— Τώρα λοιπόν που ήρθες να μείνης εδώ, τιδ' έλεγε, έλπίζω να βλέπουμε συχνά. Έπειτα είναι ανάγκη. Σ' έστειλαν στην έξοχή όπως στέλνουν ένα κυρασμένο άλογο; μ' αυτό δεν αρκεί. Πρέπει να κοιταχθής, να κοιτάξουν τα χτυπήματα, να φυλάγουν πολύ, και μάλιστα τώρα που έρχεται χειμώ-

νας. Τι διάβολο! το Έτιδλ δεν είναι Νίκαια!... Θυμάσαι πόσο σου άρεσε στο σπίτι άλλη φορά;... Είναι πάντα το ίδιο... Μόνο η καίμενη ή γυναίκα μου λείπει... για πάντα. Πέθανε 'δω και τρία χρόνια. Εύτυχως που είχα τη μικρή να την αντικαταστήσει, είδε μ' κι' εγώ δεν ξέρω τι θα γινόντουσαν. Η Σελίλη κρατεί τώρα τα βιβλία και το φαρμακείο. Α, πως θα χαρή κι' αυτή να σε ιδή! Έλα, πότε θάρθης;

Ο Τζάν έδιστασε να παντήση. Και σ' αν να μάντεψε τη σκέψη του, ο κ. Ριβάλ πρόσθεσε γελώντας:

— Και ξέρεις, στη μικρή δεν είναι ανάγκη να παρουσιάσης και το βιβλιόριο σου, για να σε δεχθής καλά. Ποτέ εγώ δεν τής ελπα τίποτα, ούτε στη γαλιά της. Σ' αγαπούσαν τόσο κι' αυτό θα τις πίκραινε πολύ... Μπορείς λοιπόν να παρουσιάσης άφοβα. Σήμερα κάνει πολύ κρύο για να σου έλγα νάρθης απόψε, να φάμε μαζί. Αλλά μπορείς νάρθης αύριο το μεσημέρι. Έλεθερα, παιδί μου, όπως τότε... Τρώμε στη μιά, στις δυο ή στις τρεις, κατά τις βίσεις που θάχω. Πάμε χειρότερα τώρα, γιατί τάλογό μου παραγέρασε κι' έγινε ακόμα πιο παράξενο. Καθεμέρα μου κάνει ιστορίες, μ' αν τ' αν τ' αν... Α, νά, φτάσαμε στο σπίτι σου. Έμπα γρήγορα. Κι' αύριο σε περιμένουμε χωρίς άλλο. Αν δεν έρθης, θάρθω να σε πάρω εγώ.

Όταν μπήκε στο σπίτι του κι' έκλεισε την πόρτα, που τη σκέπαζαν σχεδόν όλη απέξω τα περιπλοκάδια, ο Τζάν είχε μιαν αλλόκοτη εντύπωση: Του φάνηκε ότι γύριζε από κανένα μεγάλο περίπατο με τ' ανμαξάκι, σ' αν κείνους που έκανε άλλοτε ανάμεσα στο γιατρό και στη μικρή του φιληνάδα, ότι θάρθισε μέσ' αν τη μητέρα του να ετοιμάξει το τραπέζι με τη γυναίκα του δασοφύλακα, κι' ότι Έκείνος εργαζόταν απάνω, στο πυργάκι...

Πέρασε τη βραδιά καθισμένος μπροστά στο τζάκι, όπου είχε ανάψει μιαν καλή φωτιά από κούτσουρα, γιατί το λεδητοστάσι τον είχε κάνει ριγηλό. Κι' όπως τότε οι ώρατες εντυπώσεις από τον έξοχικό περίπατο τον εμπόδιζαν να αισθάνεται πολύ τη μελαγχολία και την τυραννία που βράιναν όλο το σπίτι, έτσι κι' απόψε η συνάντησή του με τον κ. Ριβάλ, τονομής της Σελίλης που προφέρθηκε τόσες φορές, έχυναν στην ψυχή του μιαν καλή γνώση σ' αν την από κειρό, και γέμισαν την έρημιά του με αγαπημένα δράματα που τον συνόδευσαν και στον ύπνο. Την άλλη μέρα, το μεσημέρι, χτυπούσε στην πόρτα του Ριβάλ.

Όπως του είχε πει ο γέρος, τίποτα δεν είχε αλλάξει στο σπίτι. Έμενε πάντα ατέλειωτο κι' η μακριά του

εσκούριαζε από μέρα σε μέρα, περιμένοντας του κάκου τα γυαλιά της.

— Ο κύριος δεν γύρισε ακόμα... η κυρία Σελίλη είναι στο φαρμακείο του έλεγε ή μικρή όπηρετρία που τα άνοιξε.

Αυτή είχε αντικαταστήσει τη γριά και πιστή μπόννα εκείνου του καιρού. Μά κι' ένα σκυλάκι, που γαύγιζε τώρα στο σπίτι του, αντί του παλιού σκύλου της Νέας-Γής, μαρτυρούσε ότι τ' ανψυχα άντέχουν περισσότερο από τα ζωντανά, σ' αν, τί γένος ή είδος κι' αν άνήκουν... (Ακολουθεί)

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Την ημέρα ήταν μιαν χαρά να περπατεί κανείς σ' αυτό το δρόμο, γιατί από μακριά φαινόταν ή θάλασσα και τα βουνά και το παλιό κάστρο της χώρας. Τώρα όμως ήταν νύχτα κι' οι έλιές ήταν ίδια μαύρα φαντάσματα κι' ο ουρανός ήταν γεμάτος σύννεφα και τ' ανστρα δεν φαινόταν καθόλου. Σιγά-σιγά άρχισε να ψιχαλίζει κι' όστερα να βρέχει. Δεν ήταν δυνατή ή βροχή κι' ο χωριάτης τράβηξε το δρόμο του χωρίς να τον πολυνοιάζει. Η βροχή όμως δεν έπαυε καθόλου, και σ' αν λίγο όπου πατούσε ήτανε λάσπες, και οι γούδες ήτανε γεμάτες νερά.

Η ώρα προχωρούσε, άλλ' αντί να φέξη, σκοτεινίαζε περισσότερο. Ο χωριάτης πλτσούριζε μέσ' στα νερά και σκόνταβε όλη την ώρα στις πέτρες. Εξάφνου γλύστρησε σε μιαν μεριά κοντά στην άκρη του δρόμου κι' έπεσε κάτω σ' αν άμπέλι.

Ήταν ένα καλό πέσιμο, γιατί σ' αν κείνο το μέρος ο δρόμος ήταν ψηλός, δυο μέτρα και ο χωριάτης μπορούσε να σκοτώη μιαν χαρά. Δεν σκοτώθηκε όμως, αλλά το κεφάλι του χτύπησε σε μιαν πέτρα κι' ο άνθρωπος λιποθύμησε πριν νοιώσει καλά-καλά τί του συνέβη.

Το γουρουνάκι ήταν τυχερό. Την ώρα που γλύστρησε ο χωριάτης, έτυχε να πέση από πάνω του και δεν χτύπησε καθόλου. Τώρα βρισκόταν εκεί στο χαντάκι κι' ή βροχή έπερτε απάνω στο σκυλάκι και το διαπερνούσε, κι' είχε κάνει το κακόμοιρο το γουρουνάκι μούσκεμα. Η αλήθεια είναι πως δεν είχε καταλάβει τί είχε συμβεί, ένοιώθε όμως πως ο άφεντικός του δεν περπατούσε πια και πως είχαν πέσει ξαφνικά από ψηλά κάτω. Όπωςδήποτε βρισκόταν σε πολύ άσχημη θέση, γιατί το σκυλάκι ήταν έτσι πεσμένο, ώστε το γουρουνάκι δεν μπορούσε σχεδόν ούτε να πάρη άνανη και τα πόδια του είχαν μούδιασει.

Η βροχή έπερτε απάνω του και το κορμί του άγγιζε το υγρό σκυλάκι.

Συλλογιζόταν τί όμορφα θα ήταν τώρα αν, αντί να το πάρη ο άφεντικός του, να το άφινε δίπλα στη μαννούλα του, μέσα στη ζεστή της άγκυλιά. Αχ, άς μπορούσε να ξαναδρεθί εκεί-πέρα κι' άς μ' αν γινόταν ποτέ του τίποτα!...

Άρχισε να ξεφωνίζει δυνατά, αυτή τη φορά όμως τα ξεφωνητά του ήταν κλάμματα. Τάριζε τόσο δυνατά, ώστε άρχισε να του πονάει ο λαιμός του κι' σ' αν φωνές του άντηχούσαν άγρια μέσ' στην νύχτα, άνακατεμένες με τον κρότο της βροχής.

Έτυχε λοιπόν, για καλή τύχη του χωριάτη και του γουρουνιού, να περνούν εκείνη την ώρα από το δρόμο δυο χωριάτες με δυο γαϊδούρια. Είχαν ξεκινήσει κι' αυτοί νύχτα από τα σπίτια τους και, βλέποντας τη βροχή, πήγαν να βιαστικά σ' ένα κοντινό τους κτήμα, για να σκεπάσουν τις σταφίδες τους μ' αν τύχη και βραχούν και χαλάσουν. Άκουσαν τις φωνές του γουρουνιού και σταμάτησαν.

— Δεν σου φαίνεται πως κάποιος γουρούνι φωνάζει εδώ κοντά; έλεγε ο ένας.

— Ναι, δικιο έχεις, έλεγε ο άλλος. Μου φαίνεται πως οι φωνές έρχονται από το χαντάκι.

Αναψαν με μεγάλο κόπο το φανάρι τους και πήγαν στην άκρη του δρόμου. Κ' εκεί είδαν έναν άνθρωπο, πεσμένο ανάσκελα μέσα στο χαντάκι και, από πάνω του, ένα ζωντανό πράγμα κλεισμένο σ' ένα σκυλάκι. Τα κοτόπουλα ήταν πεσμένα πάρα πέρα. Ήταν μούσκεμα και τα φτερά τους είχαν μπλεχτεί μέσα στους σπάγγους που ήταν δεμένα, και δεν μπορούσαν να κουνηθούν καθόλου.

Οι χωριάτες κατέβηκαν γρήγορα στο χαντάκι από ένα μέρος που ο δρόμος ήταν χαμηλότερος. Πλησίασαν τον άναλασθό άνθρωπο και τον κοίταξαν στο πρόσωπο για να τον αναγνωρίσουν.

— Μπρέ, ο μάρμπα-Γιώργης, φώναξε ο ένας από τους χωριάτες. Μπ' αν τον κακομοίρη! Γλύστρησε, φαίνεται, κι' έπεσε με τη βροχή.

Σήκωσαν τον μάρμπα-Γιώργη, που άρχισε τώρα να βογγάει μόλις, τον πήγαν και τον φόρτωσαν στο γαϊδούρι κι' όστερα γύρισαν και πήραν το σκυλάκι με το γουρουνάκι, τις κότες, και δρόμο.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του χωριάτη, είχε πια ξεμερώσει κι' ή βροχή είχε πάψει από πολλήν ώρα. Η κυρά Γιώργαίνα ήταν στην αυλή και τάριζε τις κότες. Μόλις είδε να φέρνουν τον άνδρα της πάνω στο γαϊδούρι γεμάτον αίματα και λάσπες, έδαλε τις φωνές.

— Συφορά μου! Σκοτωμένο μ' αν τον φέρνουνε το Γιώργη μου!

— Δεν σ' αν φέρνουμε σκοτωμένο, κυρά Γιώργαίνα, έλεπαν οι χωριάτες. Έπεσε σ' ένα χαντάκι και χτύπησε λίγο στο κεφάλι και στο πόδι. Το πως τον βρήκαμε όμως, να το χρωστάς στο γουρουνάκι σου. Αυτό με τις φωνές του μ' αν έκανε να πάμε κατά κεί.

Έτσι το γουρουνάκι βγήκε από το σκυλάκι και απολύθηκε μέσα στην αυλή. Το σάστιμά του ήταν τόσο μεγάλο, που δεν ήξερε καλά-καλά πως βρισκόταν εκεί-πέρα. Μά είχε άκούσει ό,τι έλεπαν οι χωριάτες και κτάλαβε ότι είχε κάνει κάτι τι πολύ σπουδαίο: Είχε σώσει τον άφεντικό του! Κι' άργότερα, όταν ξάπλωσαν τον μάρμπα-Γιώργη στο κρεβάτι κι' ήρθε ο για-

τρός και έλεγε πως αν έμενε πολλή ώρα στο χαντάκι, μπορούσε και να πεθάνη, ήρθε ή χωριάτισσα κι' έκανε στο γουρουνάκι τόσα χάδια, όσα δεν είχε δει ούτε σ' ανειρό του.

Κι' ότε τ' ανφάναν ποτέ το γουρουνάκι. Τ' ανφάναν και μεγάλωσε κι' έγινε σ' αν τη μάννα του κι' άπόκτησε κι' αυτό παιδάκια παχουλά και τριανταφυλλένια. Κι' όποτε είχε όρεξη κι' ήθελε να τ' αν κ' ανη να ήσυχάσουν, τους έλεγε την παλιά του περιπέτεια. Και τους μάθαινε πως μπορεί κανείς να σώση έναν άνθρωπο χωρίς να ξέρη κολύμπι, και πως όλα τα γουρουνάκια δεν γίνονται ψητό με πατάτες...

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Μά και νάθελε, μήπως μπορούσε να γυρίσει πίσω ή δύστυχη ή Φεβρονία; Ο Μπέμπης την κρατούσε καλά, ο Βουκεφάλας έτρεχε πολύ... Έπαψε λοιπόν και να κλαίη, και να φωνάζη, και να μιλά ακόμα. Στο τέλος γελούσε. Της άρεσε κι' αυτό το «παιχνίδι». Και συλλογιόταν:

«Δέ βαριέσαι! Άς γίνω μιαν φορά και ψυχοκόρη στο λημέρι, και ό,τι βορέξει άς κατεβάση. Έτσι κι' έτσι, το ξύλο δεν θα το γλυτώσω...»

— Γελάς τώρα; της έλεγε ο Μπέμπης.



— Άμ' τί; να κλαίω;... Ο γαϊδαρός τρέχει τόσο όμορφα!...

— Ο Βουκεφάλας να λές.

— Χά! χά! φώναζε το γαϊδάρο ο Φούσας.

— Ντέε!... ντέε!... του φώναζε κι' ο Μπέμπης.

— Ντέε! έκανε—τί να κ' ανη;—κι' ή Φεβρονία.

Έτσι τρεχάλα βγήκαν απ' την πόλη, έφθασαν γογγίζοντας στο λόφο του Προφήτ' Ηλία κι' ανέβηκαν στην κορφή που ήταν το εκκλησάκι.

— Να και το λημέρι μας! έλεγε ο καπετάνιος.

Πέρισε, βοήθησε την ψυχοκόρη του να ληδήση από τη σέλλα του Βουκεφάλα και πόσταξε το Φούσα να ξεφορτώση το καλάθι.

— Και τώρα δηλαδή τί κάνουμε; ρώτησε ή Φεβρονία.

— Περίμενε και θά ιδής! της αποκρίθηκε ο καπετάνιος.

Ο λόφος, εκείνη την ώρα, ήταν όλοσδιόλου έρημος και το εκκλησάκι κλειστό όπως σχεδόν πάντα. Στο πλάι, το εκκλησάκι είχε ένα ευρύχωρο ύπόστεγο με κολόννες και με πεζούλι γύρο-γύρο. Εκεί-μέσα είχαν μπει με το γαϊδαρό, που τον έδεσαν σε μιαν κολόνα. Κι' άρχισαν να δειάζουν το καλάθι.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

(Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΦΕΒΡΟΝΙΑ ΚΙ' Η ΕΥΓΕΝΙΑ

Αγαπητοί μου,



ΡΟΧΘΕΣ τό μεσημέρι, γυρίζοντας σπίτι, άκουσ' από μακριά κάτι γοερά παιδικά-τικά κλάματα και, μόλις βγήκα στην οδόν Αθηνάς, είδα τό εξής σπαραξικάρδιο θέαμα: Ένα μικρό, δολοφάνθο κοριτσάκι, ξεσκουφωτό και φτωχοντυμένο, έκλαιγε δυνατά κι' άπαρηγόρητα, πεσμένο μπροστά χαμώ στην άσφαλτο. Δίπλα της, ένα μεγάλο μαύρο μπουκάλι σπασμένο, κομμάτια κι' ελόγουρα στά συντρίμια τουμπουκαλιού, μία λιμνοθάλασσα από λάδι.

Δέν άργησα νά καταλάβω: Η μικρή είχε πάει στο μπακάλη πού της γέμιζε λάδι τό μπουκάλι της. Τό φορτώθηκε νά γυρίση στο σπίτι. Μά τό μπουκάλι, καθώς φαινόταν κι' άπ' τά συντρίμια του, θάταν σχεδόν μεγαλύτερο άπ' τό μπόι της. Η λιμνοθάλασσα πάλι μαρτυρούσε και για τό βάρος του. Η μικρή μόλις και μετά βίας θά μπορούσε νά τό σηκώνη. Κάποια στιγμή, είτε γιατί σκόνταψε κάπου τό πόδι της, είτε γιατί παράλυσε άπ' την κόυραση τό χέρι της, τό μπουκάλι της ξέφυγε, της έπεσε, έσπασε κι' έλο τό λάδι του χύθηκε. Άπελπισμένη, ξαπλώθηκε χαμώ κι' ή μικρή. Και τώρα έκλαιγε, έκλαιγε δυνατά κι' άπαρηγόρητα, για τό μεγάλη ζημιά πού έκαμε και... για τό μεγάλο ξύλο πού θάτρωγε, όταν θά γύριζε στο σπίτι με άδειαν χέρια και με φουστάνι λεκιασμένο...

Πραγματικώς, μέσ' στα κλάματά της, ξεχώριζαν αυτά τό λόγια: «Θά με σκοτώση ή θεά μου!... θά με σκοτώση ή θεά μου!... Τίποτ' άλλο δέν έλεγε σ' εκείνους πού την είχαν τριγυρίσει και τήρωτοσαν τί έπαθε σά νά μ'ήν τόδλεπαν με τά μάτια τους... Άλλ' άκριβώς τή στιγμή πού πλησίαζα κι' έγώ τόν κύκλο, κάποιος άπ' αυτούς, — ένας καλοντυμένος νέος ως είκοσι χρονών, — συγκινήθηκε από την τραγωδία και, χωρίς αυτός νά ρωτήση τίποτα τή μικρή, της είπε μόνο:

— Πάψε, σήκω... έγώ σοῦ δίνω νά πάρης άλλο λάδι... Νά, σοῦ φτάνει ένα πενήνταρι;...

Τά λόγια ήταν μαγικά. Αμέσως τό δολοφάνθο κοριτσάκι έπαψε κι' άνασηκώθηκε: Έδειξε τότε ένα συμπαθητικό μουτράκι, — άν και κάπως κομμά μεσ' στα δάκρυα, — και σήκωσε τά γαλανά της ματάκια στο νέο σωτήρα, πού στο χάζομαι πώς θά της φάνηκε σάν άγγελος. Έπειτα είπε:

— Πενήνταρι;... Δέ φτάνει... Μά, φέρ' το δώ, δέν πειράζει... Παίρνω μικρότερο μπουκάλι...

Χαμογελώντας, ο νέος της έτεινε τό πενήνταρι πού είχε βγάλει από μία τσέπη του γελεκιού του. (Νάχε άρχζε άλλο κι' αυτός;) Η μικρή τό πήρε, τό άρπαξε νά πω καλύτερα, και τότε μόνο σηκώθηκε όρθή, τινάχτηκε λίγο, έδωσε μία μικρή μούντζα στο χυμένο λάδι και στά συντρίμια του μπουκαλιού και... τόβαλε στα πόδια.

Ούτ' ευχαριστώ δέν είπε άπ' τή χαρά της!... Κι' ένω πίσω της ο κόσμος γελούσε με τή χαριτωμένη αυτή άχαριστία, ή μικρή έτρεχε, έτρεχε στο μπακάλη, για νά έπανορθώση τή ζημιά. Τό ξύλο της θειάς τόχε γλυτώσει.

Πόσες φορές είδα έμοιες σκηνές στο δρόμο! Συχνά, πολύ συχνά, τά παιδάκια, τά κοριτσάκια πού τά στέλνουν νά ψωνίσουν, σπάζουν τό μπουκάλι, χάνουν τό λάδι, τό κρασί, τό πετρέλαιο, τό οινόπνευμα, ή χάνουν τό λεπτά π'ήν πάνε ακόμα στο μπακάλη. Όπως έχασε τό πεντόδραχμό της κι' ή μικρή Φεβρονία της κυρά Μάρθας και φοβόταν ύστερα νά γυρίση στο σπίτι μ'ήν τή σκοτώση ή μάνα της. Η Φεβρονία όμως βρήκε άλλη σωτηρία, είδε μ'ήν έτσι κι' αυτή θάκλαιγε στο δρόμο, ως πού νά τή λυπηθή κανέναν χριστιανός και νά της δώση τό χαμένο πεντόδραχμο. Τί σπαραχτικά, αλήθεια, τί άπελπισμένα πού κλαίνε αυτά τά μικρά, όταν σπάζουν τά κακόμοιρα τό μπουκάλι ή χάσουν τά λεπτά! Δέν τό κάνουν για νά συγκινήσουν τόν κόσμο, όχι. Πιστεύουν πραγματικώς πώς άν γυρίσουν στο σπίτι με άδεια χέρια, ή μάνα ή ή θεά θά τά κρεμάση άπ' τή γλώσσα. Και γι' αυτό, τις περισσότερες φορές, ο θρήνος τους, ο αληθινός, συγκινεί κάποιον ευαίσθητο πού πρόθυμα πληρώνει τά σπασμένα.

Υπάρχουν όμως και παιδιά, πονηρά άγοράκια και κοριτσάκια, πού τό κάνουν ξεπίτ'ηδες. Ά, αυτό νά τό ξέρετε. Η πονηριά τους μάλιστα είναι δυσ'... βαθμών. Πρώτου βαθμού πονηριά: όταν πραγματικώς έχουν κανει ζημιά και κλαίνε από φόβο, μά και με τό σκοπό κάποιον νά συγκινήσουν. Και δεύτερου βαθμού πονηριά: όταν προσποιούνται και λένε ψέμματα άπ' άκρη σ' άκρη, μόνο για νά τά πιστέψη, νά τά λυπηθή κανένα «κορόιδο» και νά τοῦ πάρουν λεπτά... για νάγοράσουν μπομπόνια. Μιά φορά, θυμώμαι, την έπαρε κι' έγώ μ' ένα τέτοιο πονηρό κοριτσάκι. Τό βρήκα νά κλαίη και νά οδύρεται, τάχα πώς έχασε τό δεκάρικο, πού της έδωσε ή μητριά της νάγοράση σαπουνι για την πλύση. Θά τή σκότωνε, θά τή σούβλιζε, θά την έφηνε ή κακή μητριά, άν κοιτούσε νά γυρίση στο σπίτι και νά της πη τό και τό... Είχε και μία όμορφη τό διαβολάκι!... Δέν ήταν

αμαρτία νά χαθή, τό κακόμοιρο, για δέκα δραχμές; Και της τις έδωσε.

Άλλά πάλι σέ λίγον καιρό, σ' έναν άλλο δρόμο, άπάντησα τό ίδιο κοριτσάκι νά κλαίη και νά οδύρεται για την ίδια αιτία. Μόνο πού αυτή τή φορά είχε χάσει είκοσι πεντάρικο, — είχαν «δωθει οι τιμές» στο άναμεταξύ, — και δέν φοβόταν πιά μία κακή μητριά, αλλά μία σκληρή μάνα... Κάμποσοι ήταν μαζεμένοι ολόγουρα της. — παιδιά προπάντων, — και... την έκαναν γούστο πού έκλαιγε. Μπήκα σέ ύποψια.

— Μά δέν είσαι σῦ ή ίδια, τή ρώτησα, πού τις προάλλες έχασες ένα δεκάρικο; Δέν κάνεις λοιπόν άλλη δουλειά παρά νά χάνης λεπτά; Και πώς πέθανε ή μητριά σου κι' άναστήθηκε ή μάνα σου;

Χωρίς νά καταδεχθή νά μου άπαντήση, ή μικρή έξακολούθησε νά κλαίη. Μιά γυναίκα τότε, κουνώντας τό κεφάλι της, μου είπε:

— Δέν την ξέρεις, καλέ, την Ευγενιά; Αυτή τή δουλειά κάνει. Είναι μία πονηρή!...

Απομακρύνθηκα. Μά ή Ευγενιά τό χαβά της. Άν έγώ την έμαθα, τί την ένοιαζε; Κάποιος άλλος θά περνούσε πού μπορεί νά μ'ήν ήξερε...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL]

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Μά ο μικρός άγριος έδω τάδρισκε σκούρα. Ήταν μαθημένος από τόν τόπο του νά τοῦ δίνουν πάντα τά άλλα παιδιά την τιμητική θέση στα παιχνίδια και σίς συναναστροφές. Τού κακοφαινόταν λοιπόν τώρα νά γελοῦν γύρω του κάθε φορά πού έχανε στο παιχνίδι. Σέ μία στιγμή μάλιστα θυμώσε τόσο πολύ, ως ξεχάστηκε και σήκωσε τό χέρι νά χτυπήσει ένα Έγγλεζάκι, πού τόν είχε κερδίσει.

Ο μικρός τό θεώρησε αυτό μεγάλη προσβολή και πήρ' ευθύς στάση πυγμάχου για νά υπερασπίσει τή φυλή του, πού τολμούσε νά μ'ήν τή σέδεσαι ένας μικρός άράπης εκεί-πέρα! Ο φίλος μας τώρα την είχε άσχημα.

Τότε ο πλοίαρχος, πού παρακολούθουσε καπνίζοντας την πίπα του, θεώρησε σωστό νά μπει στη μέση.

— Φρόνιμα, παρακαλώ! είπε. Γούστο θά είχε τώρα νά σπάσετε τά μούτρα σας για ένα φύλλο πηδήμα.

Υστερα πήρε πατρικά τό Μοκοκό από τ' αυτό κι' άρχισε νά τοῦ κάνει διδασκαλία:

— Μικρέ μου φίλε, τοῦ είπε, πολύ πιθανό νά είσαι βασιλόπουλο, καθώς μας λέει αυτός ο χαριτωμένος κα-

θηγητής σου. Μά είσαι φρικτά κακομαθημένος, πράγμα πού έξηγιέται άφού είχες τέτοιο καθηγητή!

Και με λίγα λόγια τοῦδωσε νά καταλάβει ότι με τούς λευκούς έπρεπε νάλλάξει τρόπους: νά είναι ευγενικός, ήσυχος και νά μ'ήν τά θέλει δικά του, καθώς είχε μάθει στον τόπο του.

Ο Μοκοκό άκουγε όλος αυτά τά λόγια τοῦ γέρου θαλασσινού, πού τοῦ φανέρωναν ξεφρνικά έναν καινούργιο κόσμο. Ήταν έξυπνο παιδί και βάλθηκε νά χρησιμοποιήσει τις καλές συμβουλές τοῦ πλοίαρχου.

Η ώρα είχε περάσει κι' ο ήλιος έγεννε πιά κόκκινος στον άνοιχτό γαλάζιο ουρανό. Ο Μοκοκό κοιτάζε τό θέαμα της δύσης, όταν ξεφρνικά στο νοῦ του ξύπνησε ή άνάμνηση της Ίσλές. Τή μικρούλα του φιληνάδα, πώς την είχε λησμονήσει μέσα στα τόσα περιέργα, πού τοῦ είχαν συμβεί από την ώρα πού μπήκε στο πλοίο!

— Μπρά! έκαμε μετρόμο... Κοντεύει νά νυχτώσει!

— Έτσι φαίνεται! άπάντησε γελώντας ο πλοίαρχος. Για ν' άπορείς έτσι, φαντάζομαι πώς ή μέρα σου πέρασε άρχετ'ά ευχάριστα ωστε νά μ'ήν καταλάβεις... Άλλά για σά σου. Έσύ καλέ, κλαίς! Τί έχεις, μικρέ μου;... Μήπως σοῦ κακοφάνηκαν αυτά πού σοῦ είπα;

Κι' ο άγαθός θαλασσινός χάιδεψε τό παιδί, πολεμώντας τοῦ κόου νά τό πρηγορήσει και θαρρώντας πώς αυτός τό είχε κάνει νά κλαίει.

Ο Μοκοκό όμως ήταν γεμάτος άνησυχία, γιατί έδλεπε ότι πέρασε ολόκληρη ή μέρα, δίχως ή Ίσλές νά φανεί πουθενά.

— Όρισμένως, συλλογίζοταν, χτύπησε καθώς κατέδαξαν τό καλάθι της και ίσως-ίσως νά είναι και πεθαμένη! Αυτό είναι τρομερό!

Στά τελευταία, τό παιδί δέν κρατήθηκε πιά. Πήρε θάρρος από την καλοσύνη τοῦ πλοίαρχου κι' αποφάσισε νά τοῦ φανερώσει τό μυστικό του:

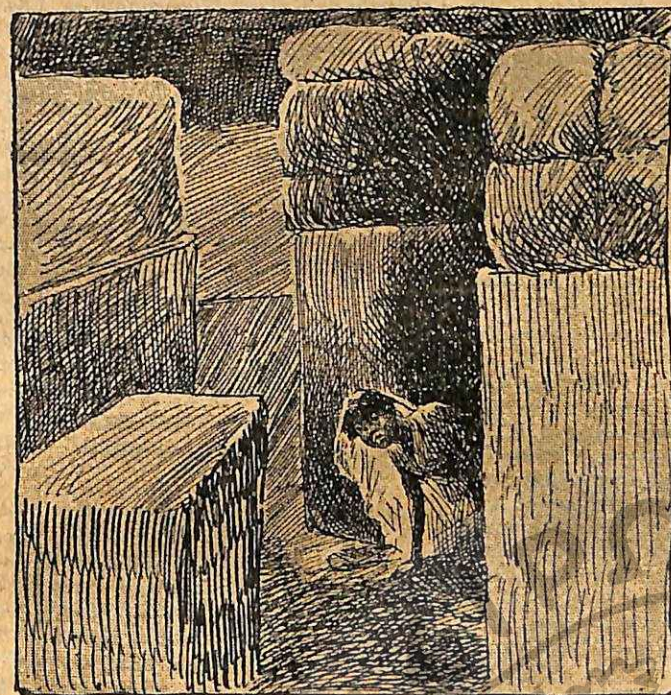
— Ά, είπε με φωνή πού έτρεμε... Έσύ θέλεις μάθει γιατί έγώ κλαίω; Έγώ φοβάμαι χτυπήσει μικρή φιληνάδα δική μου Ίσλές. Κατέδθηκε χτες βράδυ στη μαύρη τρύπα βαθιά-βαθιά. Ίσλές άκόμα δέ φάνηκε πουθενά... Ίσ-

λές δέ μπόρεσε κόψει σκοινί με τό μαχαίρι...

Ο πλοίαρχος δέν κατάλαβε ευθύς άμέσως τί ήθελε νά πει ο μικρός πρίγκιπας. Μά ώρισμένες λέξεις τοῦ κίνησαν την προσοχή. Ένα κορίτσι, λέει, είχε κατεβεί στο άμπάρι και δέν είχε φανεί άκόμη πουθενά; Τί σήμαινε αυτό ή ιστορία;

Ρώτησε έπιμονα τό μικρό και σιγά-σιγά έμαθε ολόκληρη την ιστορία.

— Έλα, Χριστέ και Παναγιά! έκαμε στο τέλος. Χαρά στην κατεργαριά πού βρήκατε! Έννοια σου κι' ή φιληνάδα σου δέ θά βγει ποτέ από κει-μέσα! Έκατό δέματα θά ναι σωριασμένα από πάνω από τό καλάθι της. Μπορείς νά την καρτερείς ίσαμε τοῦ χρόνου!



«Επιτέλους ή Ίσλές βγήκε από τή φυλάκη της...»

Και χωρίς νά πει περισσότερα, ο πλοίαρχος έτρεξε στη σκάλα και κατέδθηκε βιαστικά. Ο Μοκοκό άκολουθούσε, νοιώθοντας από τή βίρα τοῦ πλοίαρχου ότι συνέβαινε κάτι σοβαρό.

Στό δρόμο, ο πλοίαρχος φώναζε και πέντ' έξη ναυτες.

— Έλάτε κάτω, παιδιά. Κάποιο κορίτσι είναι κλεισμένο σ' άμπάρι, κάτω από τά δέματα. Πρέπει νά τό ξεσκεπάσουμε.

Σέ λίγα λεπτά, κάμποσοι ναυτες μεριαζαν τά δέματα πού ήταν σωριασμένα σ' άμπάρι, και πρόσεχαν νάκούσουν μία φωνή ή ένα στεναχμό πού θά τούς οδηγούσε.

Τίποτα όμως. Νεκρική σιγή βασιλευε σ' άμπάρι, πού τό φώτιζαν τά φανάρια τών ναυτών.

Ο Μοκοκό κοιτάζε άποσβολωμένος τά τεράστια δέματα και τότε κατάλαβε τί τρέλλα είχε κάμει ή Ίσλές, με

τή δική του συγκατάθεση. Τώρα καταλάβαινε γιατί δέν είχε φανεί καθόλου ή μικρή. Και βέβαια, πώς ήταν δυνατό νά σηκώσει τό σκέπασμα τοῦ καλαθιού, άφού από πάνω της ήταν ολόκερα βουνά;

— Τό γνωρίζεις τό καλάθι έπου ήταν κλεισμένη ή φιληνάδα σου; ρώτησε ο πλοίαρχος τό Μοκοκό.

— Ναι, άπάντησε ο μικρός, είν' ένα καλάθι κίτρινο και πράσινο.

— Καλά, έλα μαζί μου και κοιτάξε σ' όλες τις μεριές, μήπως τ' άνακαλύψεις.

Πήρε ένα φανάρι από τούς ναυτες και προχώρησε στο σκοτεινό κύτος. Γύρισαν όλα τά δέματα, κοιτάξαν τούς σάκκους, τά μπαούλα, τις κάσες. Ο Μοκοκό τέντωνε τόσα τά μάτια του, μά ο καίμένος δέν έδλεπε πουθενά τό καλάθι της Ίσλές.

(Ακολουθεί) MIX. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΙ Ε Ε Ε Ι...

Μιά φορά, ένας βοσκός, μισθωτός, έχασε τά πρόβατα τοῦ άφεντικῦ του. Αυτός τόν έκραξε στο δικαστήριο για νά τοῦ τά πληρώση κι' ο βοσκός πήγε σ' έναν κατεργάρη δικηγόρο για νά τοῦ βρῇ τρόπο και νά ξεφύγη την πληρωμή.

— Δέν είναι δύκολο, τοῦ είπε ο δικηγόρος άφού σκέφθηκε λίγο. Έσύ δέν έχεις νά δγάλης μιλιά. Ο,τι σοῦ πουν, δ,τι σε ρωτήσουν στο δικαστήριο, θά κάνης μπέεε! Τάλλα είναι δική μου δουλειά. Μ' άν γλυτώσης, θά μοῦ δώσης έμένα έκατό δραχμές. Σύμφωνοι; — Σύμφωνοι!

Πήγαν λοιπόν στο δικαστήριο. — Πώς ονομάζεσαι; ρωτῶ ο δικαστής τόν βοσκό.

— Μπέεε!

— Γιατί άφηζες και χάθηκαν τά πρόβατα τοῦ άφεντικῦ σου;

— Μπέεε!...

«Όλο μπέεε. Τίποτ' άλλο από μπέεε.

— Βλέπετε, κύριοι, λέει τότε ο δικηγόρος ο άνθρωπος είναι παλαδός' ή παλάβωσε, ο κακόμοιρος, από τή στενωχόρια του πού χάθηκαν τά πρόβατα. Είναι και φτωχός. Πρέπει νά τόν λυπηθήτε και νά τόν απαλλάξετε.

Πραγματικώς, τό δικαστήριο τόν άπάλλαξε από την άποζημίωση πού τοῦ ζητούσε ο άφεντικός του.

— Είδες τί ώρατά πού σοῦ τά κατάρφερα; τοῦ είπε με χαρά ο δικηγόρος, άμα βγήκαν στο δρόμο. Έλα, γειά σου, δός μου τώρα τις έκατό δραχμές πού συμφωνήσαμε.

— Μπέεε! τοῦ κάνει ο βοσκός.

Και φεύγει τρεχάλα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

πολύ για ελ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γρά-
φεις;) **Ομίλην** (για τὸ ξεσπάθω-
μα σ' εὐχαρίστησα γιὰ τὸ ἄλλο...
πολὺ δύσκολο! θὰ χρειάζονταν τό-
σα χρόνια γιὰ νὰ μαθεύουν ὅσα
χρειάζονται γιὰ εἰ' ἀεροπλάνο!...) **Λατάνιαν** (εἶδα καὶ τί ἄρρωστα,
τί ἔβριση γιὰ ξεσπάθωνες!) **Α-
ρίωνα** (ναί, ελ' αὐτὰ τὰ φαντά-
σθηκα...) **Κυματίζουσιν Κνα-
νόλευκον** (ὦ, εἶμαι πολὺ εὐχαρι-
στημένη ἀπὸ τὰς... ἐκπλήξεις σου
κι' ἐξακολούθει τὸ ψευδώνυμό σου
ἐκείνο ἐλεύθερο!) **Ἑλληνικὴν Ρό-
δον καὶ Ροδιακὴν Ἀῤῥαν** (ἔλαβα,
εὐχαριστῶ περὶ τὰς... τοῦ μπα-
μπᾶ) **Μήλον τῆς "Ἐριδος** (γιὰ τὴν
δυναμὴν τῶν τυφλῶν ἔγραψε ἄλλοτε
δ κ. Φιλῶν, ελ' αὐτὰ τὰ βιβλία
ὑπάρχουν, ἐκτός τῆς "Ἀφροδίτης"
ποὺ ἔχει ἐξαγλιτῆσαι!) **Ἡρώϊκον
Μεσολόγγιον** (εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ
τόσο σὰς διασκέδασα τὴν ἡμέρα
τῶν Χριστουγέννων, τὸ ὑπόλοιπο
δρ. 22,20 μένει στὴ διάθεσή σου
ἔστειλα καὶ τρία λυσόχαρτα) **Δω-
δωναῖον** (χαίρω, γράφε μου τώρα
ποὺ εἶσαι καλά) **Πριγκίπισσαν
τῆς Σελήνης** (ἐγκάρδια συλλυπη-
τήρια) **Γαλάτειαν** (κι' ἐγὼ χαίρω
πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφης
συχνά) **Καστελλὰν** (κανένα λάθος
πολὺ καλά καὶ γράφεις κι' ἐξοφά-
ρεις) **Μοντέρναν** καὶ **Θεσσα-
λιωτάκι** (γράφετέ μου λοιπὸν τώ-
ρα ποὺ καταλάβατε τὸ σκοπὸ τῆς
"Ἀλληλογραφίας") **Ἀλκυστίν** (ἐ-
χι' τοὺς δεκαπεντασὺλλαβους πᾶν-
τα τοὺς χωρίζω σὲ δύο) **Συνοριω-
τάκι** (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά ἔ-
στειλα) **Ζωὴν Βελισσαράτου** (ἔ-
στειλα περαστικά καὶ **Ἀλεκ** καὶ
περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ) **Νίκη**
τοῦ Παιωνίου (μετὰ χαρὰς πολὺ
ἄρρωστο τὸ γρηματικὸν σου κι' εὐ-
δοκίαν γιὰ τὴν καλὴν διαθεσίαν)
Μήδειαν (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γυν-
ριμὰ νὰ μοῦ φιλήσῃς καὶ τὴ μι-
κρὴ Φιφί) **εὐχαριστῶ γιὰ ελ' αὐτὰ**
Γκιώνην (μεγάλῃ εὐχαρίστησιν
μοῦ ἔδωκε τὸ πρῶτον σου γράμμα
κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά)
Γ. Γ. Μέρλον (ἔλαβα καὶ σ' ἐνέ-
γχευα) **εὐχαριστῶ πολὺ** **Κοσμο-
χαλάστραν** (δὲν εἶναι λάθος) τὰ
πο ἐλέσματα ἤ-αν τῆς 33ης Κυ-
ριακῆς κι' ἡ ἐρώτησή εἶναι γιὰ
τὴν 34ν' εἴταν θὰ δημοσιευθῶν κι'
αὐτῆς τὰποτελέσματα (πὺ πάνω
"34η Κυριακή") **Πόνου**
Δάκρυ (ἐλπίζω κι' ἐγὼ) **Θέκλαν**
(ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου δρ. 1,10)
Ἐμρίαν καὶ **Νόρμαν** (εἶδατε τὴν
ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σα' νὰ
μοῦ γράφετε) **Βάρκαν** τοῦ **Κα-
νάρη** (ἀφοῦ δὲν φταῖς ἐσὺ, δὲν
πρέπει νὰ στενοχω-ῇσαι) **Κόρην**
τῆς Διαπλάσεως (μὲ χαρὰν διδά-
σα γράμμα σου ὑστερ' ἀπὸ τόσον
καιρὸ δὲν πιστεύω νὰ ξαναγῆγῃς
τόσο) **Ἀπόγονον** **Ἡρώων** ἐξ-
αμνησιν συνδρομῆς σου ἔλαβα πρὸ πολ-
λοῦ φηφοδέλτικα στείλε) **Ρήγαν**
Φεραῖον (ἂν μπορεῖτε, γιατί οὐκ;) **Μικροὺν**
Καλλιτέχνην (ἐγκάρδια
συλλυπητήρια) **ἔχι**, δὲν βρίσκω λά-
θη γιὰ ὅσα γράφεις εὐχαριστῶ πολ-
λὺ) **Κωνσταντίνου πολιτάκι** (χαί-
ρω ποὺ θὰ μοῦ γράφῃς τώρα τα-
κτικά) **Ψόφον** (αὐτὸ λοιπὸν τὸ
διήγημά σου θὰ τὸ κρίνω εἴταν ἔλ-
θη ἡ σειρά του) **Ἀκαδημαϊκὸν**

Πολίτην (ναί, στὸν Μεταγραμμα-
τισμὸ ἀριθ. 100 τοῦ 8ου φύλλου
ἔβρισε λάθος "βγάξω θῆτα" θέλει,
ὄχι βῆτα) **Κόρην τῆς Θάλασσας**
(ἂ, μπᾶ!) **Φάρον** τοῦ **Βοσπόρου**
(ἐστάλησαν στὸν Τσέκυ Κούγκαν)
Δροσιὰ τοῦ **Ἀπρίλη** (μὲ 10 σὲ μᾶ
Μ. Ἀγγελία μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ
αὐτό) **Πρόδρ.** **Αναγνώστου** (ἔ-
λαβα, εὐχαριστῶ) **Φίλανθον** (ναί)
Μόνα Λίζαν κτλ. κτλ.

Α. Τουφεζήν, **Ἀρισμαρί**,
Μαυροθαλασσίτην, **Γαυριώτι-
κο Μελέτι** (ἔστειλα).

**Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 13 Φεβρουαρίου** θάπαντῆσω
στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 231 Διαγωνισμοῦ.)

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 19 Ἀπριλίου.)

157. Δεξιόγραφος

Δύο πτώσεις ἂν συνδέσῃς
Μῖας ἀπλῆς ἀντωνυμίας,
Ζῶον κοινὸν θάποτελέσῃς
Μετὰ πάσης εὐκολίας.

Πέτρος Ριενσαι

158. Συλλαβογράφος

Δύο γράμματα καὶ μόνα
Τῶνομά μου ἀποτελοῦν.
Πόσοι μ' ἔχουν ἀνάεως,
Πόσοι μ' ὀνειροπολοῦν!

Ἰωσήφ Ριενσαι

159. Στοιχειόγραφος

Φύλλα κρεμνόνται ἀπὸ μῆνα,
Καὶ λουλούδια καὶ καρποὶ,
Μὰ τί σὲ μ' ἀκριβῶς ἔχω
Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ
Μόνο ἂν χάσω ἓνα μου γράμμα,
Γίνονται κανονικὸς
Κι' εἶμαι στὸν γυναικὸς τῆς βάσης
Κι' ἀπὸ πῶν μυτερός.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

160. Μεταγραμματισμός

Γνωστὸς εἶναι Σοφός.
Μὰ τὸ λαμὸν τοῦ ἀλλάξω
Κι' ὀλίγηρ' ἔσθ' ἔτι
Ἀμέσως παρουσιάζω.

Δόκτωρ Φασαρίας

161. Τρίγωνον

*** * = Προφήτης
*** * = Πόλις τ. Κιλικίας
*** * = Ὀρνυκτὸν
*** * = Νῆσος τ. Αἰγαίου
*** * = Ἀρθρον
* = Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μέδουσα

162 166. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι'
ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλ' αἱ τῶσαι λέξεις:

Πάγος, **ἄγω**, **Μῆλος**, **φῆρω**
τρέμος.

Τραγουδὶ τῆς Πατρίδος

167-171. Φωνηενόγραφος

Δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεν-
τος, ὅσας ἐπιποτε φράσεις ἵκανα-
λαμβανόμενον μεταξὺ τῶν κάτω-
θι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τά-
ξις εἰς ἑκάστον σωρὸν δύναται νὰ
μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν
πέντε λέξεις:

σπερς, **σβημσε**, **σσοκλ**, **λγχεφς**,
μκνς.

Φάρος τοῦ Βοσπόρου

172. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-
τούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ὁ-

μηρικὸν ἥρωα, τὰ δὲ τρίτα γράμ-
ματα ὀρνυκτὸν:

1. Πολύτιμος λίθος. 2. Ἀρ-
χαία πόλις τῆς Μαγνησίας. 3. Χώ-
ρα τῆς Ἑλλάδος. 4. Ἀρχαία πόλις
Ρήγας Φεραῖος

173. Φωνηεντόλιπον

πλσς - στυ - * - ν - λγς - ὀρνυς
Ἀνέπερη Εὐτυχία

174. Ἰνδικὸς Γρῆφος

Φ5 (οὐσιαστικόν), ε8 (μετοχή),
κ2 (σύνδεσμος), δ10 (μετοχή), δ0
(ὄρθρον), α4 (ἀντωνυμία), ι3
(προσθητική).

Ἀναξίλυτρος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

175. Devinette

Plus il y en a, moins ça pèse.
Τρελλὸ Γυμνασιολογίον

176. Sans Voyelles

prs - dnmng - chen - sg
Ἀγγελὸς Δάφνης

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 49

753. Ἀνατομία (ἀνά, τομή, α.)

754. Βόλος-Φόλος-ὄλος. 756.

Ἀχοῖς-ἄχοις. 757. Τὸ κουτάλι

μὲ τὸ φαί στὸ στόμα. 758.

ΒΟΥΧΑΡΑ 759. ΠΗΛΙΟΝ (ἡ-

ΥΠΟΛΑΙΣ, λοιπὸν, Ἰλι-

Χ Α Κ Ι Ο Ν, ὄπιον, νήπιον.)

ΑΒΑΚΙΟΝ - 760 764. Διὰ τοῦ

Ρ Ι Ο Ο Ρ: ἄρμα, Ἀρης,

ΑΡ Σ Ι Ν Ο Η

θρόσος, ἄρτος, ἄ-

κρίς. 765. Διὰ τοῦ Α: Φθαρά

τὰ ἀγαθὰ. 766. Τὰ παθῆ-

Α Τ Α

Μ Η Θ

Α Μ Α

Τ Α Μ

Α Θ Η

Π Α Τ

ἄνθρωπος, ἄρτος, ἄ-

κρίς. 765. Διὰ τοῦ Α: Φθαρά

τὰ ἀγαθὰ. 766. Τὰ παθῆ-

Α Τ Α

Μ Η Θ

Α Μ Α

Τ Α Μ

Α Θ Η

Π Α Τ

ἄνθρωπος, ἄρτος, ἄ-

κρίς. 765. Διὰ τοῦ Α: Φθαρά

τὰ ἀγαθὰ. 766. Τὰ παθῆ-

Α Τ Α

Μ Η Θ

Α Μ Α

Τ Α Μ

Α Θ Η

Π Α Τ

ἄνθρωπος, ἄρτος, ἄ-

κρίς. 765. Διὰ τοῦ Α: Φθαρά

τὰ ἀγαθὰ. 766. Τὰ παθῆ-

Α Τ Α

Μ Η Θ

Α Μ Α

Τ Α Μ

Α Θ Η

Π Α Τ

ἄνθρωπος, ἄρτος, ἄ-

κρίς. 765. Διὰ τοῦ Α: Φθαρά

τὰ ἀγαθὰ. 766. Τὰ παθῆ-

Α Τ Α

Μ Η Θ

Α Μ Α

Τ Α Μ

Α Θ Η

Π Α Τ

ἄνθρωπος, ἄρτος, ἄ-

(ΚΖ' - 232)

Ἀπολιτάν, Πρίγκιπ Νικολάεφ, Ἰαβέρ-
Ν "Ἀσπερ Παλιτάς, Ἐρβελίν, Νίβερ-
Τσάροεστον. Ἀνιέτ, Ἀλληλογραφεῖς -
Μόλλο, χρόνια πολλὰ καὶ χρυσά. ΑΡΑΕΤ

(ΚΖ' - 233)

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ στέλνει τὴν
θεομνηστικὴν χαρτίσιν, σὲ Διαπλά-
σεως. Ἀλληλογραφεῖς καὶ ἀνταλλάσσει Μ-
κρά Μυστικά. Δ/σις: Π. Π. Poste-Restant
Πόργον Ἡλείας.

(ΚΖ' - 234)

Διαπλάσεως, ἡμεῖς μετὰ φηφί-
τας τὸν ΑΣΠΡΟ ΠΑΛΙΑΤΣΟΝ.
Βάρκα τοῦ Κανάρη

(ΚΖ' - 235)

Ελληνικὸν Ἰδεῶδες, Ροδαλὴ Αὐγε-
λα, σὰς φηφίσα.
Βάρκα τοῦ Κανάρη

(ΚΖ' - 236)

Γιοῦ-Γιοῦ, Χανονμάκι, ἔνα σὰς τε-
τραδιάκι θὰ μοῦ φέρῃ ἀμέτρητη χαρά.
Βάρκα τοῦ Κανάρη

(ΚΖ' - 237)

ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ, ΕΡΜΗ, ΒΟΥΓΑΡΟΚΤΟΝΟΙ, ΦΑ-
ΛΗΡΙΚΕ ΟΜΙΛΕ, γιὰ τὴν ὑποστήριξιν αὐ-
τῶν εὐχαριστῶ. Κουτάχ (ΚΖ' - 188
"Ἐλπίς νὰ μὲ θυμῆθῃτε ἀργότερα. ΑΘΩΑ
καὶ σὲ σὰς θερμῆς εὐχαριστίες: - Φιλικά
ΤΑ ΚΡΙΝΑ

(ΚΖ' - 238)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ἸΔΕΩΔΕΣ, ὁλοῦρα σὲ φη-
φίζουμε.
Χίμαρα, Νίβερ

(ΚΖ' - 239)

ΔΙΟΓΕΝΗ, εἶσαι ὁ ΚΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ.

(ΚΖ' - 240)

«ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»
Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπροσώποι, ὅ-
τε ἐγγράφοντες πρῶτος εἰς τὴν «Δημο-
κρατίαν» λαμβάνει τὴν ἀρχηγίαν τῆς πό-
λεως του. Δ/σις: (ΚΖ' - 162).

(ΚΖ' - 241)

Βεατρίκη, διατὶ δὲν λαβαίνω γράμ-
μα σου; Μήπως εἶσαι ἄρρωστη;
Συλφίς

(ΚΖ' - 242)

Α' ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΑΛΙΑΤΣΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Πρόεδρος: Ἀνδρόμεδα, Διαγωνισμὸς
Σκερτσόζ, Ἀποκαλύψων: Γρύλλος
Ἑσπαθώματος: Σκερτσόζ.
ὑποστηρίζον τὸν ψευδώνυμον
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21

Προσεχὸς Διαγωνισμὸς !!!

(ΚΖ' - 243)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΡΜΗΣ"
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝ. - ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. Β' ΔΙΑΓΩΝ.
λάβομεν ἀπαντήσεις 63. Εὐχαριστοῦ-
μεν. Ἀπεστέλλωμεν κουτάκια "Ετυχη-
μεν. Τραγουδὶ τῆς Λευτερίδας, Γ. Γεωργα-
λάς, ἀπὸ ἓνα κοινὸν ἀφ' ὧν Βανθου πε-
νητάραχμο. Δώδεκα ἄλλοι ἀπὸ ἓνα μο-
λόβι δώδεκα ἀφ' ὧν, λοιπὸν 49 πράγματα
μικροτέρως ἀξίας.

Διαγωνισμὸν: ΑΣΠΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ
(ΚΖ' - 244)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΡΜΗΣ"
Ἀπάντησις: Τὸ ψευδώνυμον Βασι-
λειος Βεουλγαροκτόνος, τὸ ὅποιον φέρει
ἓνα μέλος μας, ἐτέθη πρὸ πολλοῦ ἐν ἄχρη-
στία.

(ΚΖ' - 245)

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ἀγρῶν καρτῶν
τοποθεσίαν. Προθεσμία τριμηνία.
βραβεῖα τρία ἐκλεκτά. Στείλατε: Ἰωάννην
Κουντουρῆν, Πλαμαρίον (Μοτιλῆν).

(ΚΖ' - 246)

Γινο Βούγα, ποῖς εἶναι ἡ Δ/σις σου;
Ἀλεξία, Ἰθελὰ
(ΚΖ' - 247)

Πρωτοπαίνοντες εἰς τὸν Διαπλάσε-
σιν, χαίρετε ὅλα τὰ Διαπλάσεως
καὶ Διαπλάσεως.

(ΚΖ' - 248)

Ψηφίζα τὸ ψευδώνυμον:
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ἸΔΕΩΔΕΣ, ΕΛ-
ΛΑΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, ΔΑΦΝΟ-
ΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ.

(ΚΖ' - 249)

Διαπλάσεως, κατεργασμένος στὸ Δη-
μοφίσημα τοῦ 1927, ζητῶ ἀπὸ τοῦ
τὴν ψῆφον σὰς.

(ΚΖ' - 250)

Μαίνοντες στὸ Διαπλάσεως χαίρε-
τε ὅλους καὶ ὅλες.
Δοξαζόμενος Ἡπειρωτάκι
(ΚΖ' - 251)

Περιμένετε Διαγωνισμὸν προσε-
χῶς.
ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΗΠΕΙΡΩΤΑΚΙ
(ΚΖ' - 252)

Ζητῶ ἡ Ἀγρία, Μαυρὴ Νίτος - Ἀδελ-
φαί Ἀβραμίου.

(ΚΖ' - 253)

Ζητῶ ἡ Ἀγρία, Μαυρὴ Νίτος - Ἀδελ-
φαί Ἀβραμίου.

(ΚΖ' - 254)

Ζητῶ ἡ Ἀγρία, Μαυρὴ Νίτος - Ἀδελ-
φαί Ἀβραμίου.

(ΚΖ' - 255)

Ζητῶ ἡ Ἀγρία, Μαυρὴ Νίτος - Ἀδελ-
φαί Ἀβραμίου.

(ΚΖ' - 256)